

200706355/1.

Datum uitspraak: 25 oktober 2007

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellanten,

**tegen de uitspraak in zaak nr. 06/57673 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Dordrecht, van 7 augustus 2007 in het geding tussen:**

appellanten

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 10 april 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 26 oktober 2006 heeft de minister het daartegen door appellanten gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 7 augustus 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Dordrecht, het daartegen door appellanten ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

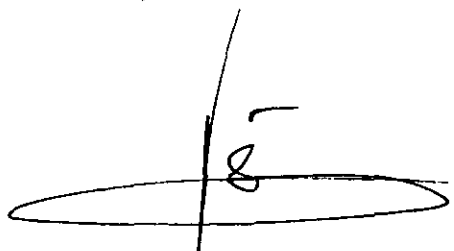
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 oktober 2007

248-565.

Verzonden: 25 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Dordrecht
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

procedurenummer: AWB 06/57673, V-nummers: 151.012.5824 en 200.751.4139

uitspraak van de enkelvoudige kamer

inzake

eiseres 1,
alsmede haar minderjarige dochter, eiseres 2,
(verder te noemen: eiseressen)
gemachtigde: mr. A.W.J. van der Meer, advocaat te Dordrecht,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie te 's-Gravenhage, thans de
Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. M. Snoeks, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst.

1. Ontstaan en loop van het geding

Verweerder heeft bij besluiten van 10 april 2006 (verzonden op 12 april 2006) afwijzend
beslist op de aanvragen van eiseressen van 17 november 2005 tot verlening van een
verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel 'medische behandeling'.

Tegen deze besluiten hebben eiseressen bij faxbericht van 24 april 2006 gezamenlijk
bezwaar gemaakt bij verweerder.

Bij besluiten van 26 oktober 2006 (verzonden op 31 oktober 2006) heeft verweerder het
bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen deze besluiten hebben eiseressen bij faxbericht van 23 november 2006 beroep
ingesteld bij de rechtbank.

De zaak is op 19 juli 2007 ter zitting van een enkelvoudige kamer behandeld.

Eiseres 1 is ter zitting verschenen, bijgestaan door mr. P.J. Wapperom, kantoorgenoot van
haar gemachtigde.

Eiseres 2 is verschenen bij gemachtigde mr. P.J. Wapperom voornoemd.

Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Voorts is ter zitting verschenen I.A. Mozjarowa, tolk.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd – voor zover hier relevant – af te wijzen.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv-vereiste). Ingevolge het vierde lid van dit artikel kan onze minister het eerste lid buiten toepassing laten, voorzover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Ingevolge artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000 kan de Minister, tenzij het doel waarvoor de vreemdeling in Nederland wil verblijven een zodanig verband houdt met de situatie in het land van herkomst dat voor de beoordeling daarvan naar het oordeel van de Minister de indiening van een aanvraag als bedoeld in artikel 28 van de Wet noodzakelijk is, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, verlenen onder een andere beperking, dan genoemd in het eerste lid.

2.2. Verweerder heeft in de bestreden besluiten het standpunt gehandhaafd dat de aanvragen worden afgewezen, omdat eiseressen niet beschikken over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd en zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij om medische redenen niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst voor het aanvragen van een mvv en de procedure aldaar af te wachten. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat hetgeen door eiseressen in bezwaar is aangevoerd afzonderlijk noch in onderlinge samenhang bezien tot de conclusie leidt dat het handhaven van het mvv-vereiste een onbillijkheid van overwegende aard oplevert. Ten aanzien van het beroep van eiseressen op hun schrijnende situatie en het verzoek toepassing te geven aan artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000, om hen aldus verblijf toe te staan op grond van klemmende redenen van humanitaire aard, stelt verweerder dat die beoordeling heeft plaatsgevonden in het kader van het beroep op de hardheidsclausule. Het beroep van eiseressen op het gelijkheidsbeginsel faalt omdat slechts is verwezen naar een dossiernummer en een uiteenzetting van alle overeenkomstige feiten en omstandigheden achterwege is gelaten.

2.3. Eiseressen kunnen zich met deze besluiten niet verenigen en hebben daartoe aangevoerd dat zij vanwege hun gezondheidstoestand niet in staat zijn om te reizen, alsmede dat het stellen van het mvv-vereiste in hun geval zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Eiseressen stellen daartoe dat de bestreden beschikkingen niet deugdelijk zijn onderbouwd, nu deze voornamelijk zijn gebaseerd op inmiddels verouderde BMA-adviezen van 22 februari 2006. Verweerder heeft bovendien de ziektebeelden van eiseressen slechts afzonderlijk en niet tevens in onderlinge samenhang beoordeeld. Voorts stellen eiseressen

dat behandeling van hun psychische klachten, zoals de posttraumatische stressstoornis (hierna: PTSS) van eiseres 1, in het land van herkomst niet mogelijk is. Blijkens de rapporten van 'International SOS' is behandeling slechts (in theorie) beschikbaar in Moskou of St. Petersburg. Eiseressen zijn geen ingezetenen van deze steden en beschikken aldaar niet over een sociaal en maatschappelijk netwerk (mantelzorg), zodat zij niet zonder meer toegang tot de medische voorzieningen kunnen krijgen. Uit de SOS-rapportage blijkt volgens hen voorts dat behandelmogelijkheden in Rusland in publieke instellingen zeer beperkt zijn en dat er lange wachtlijsten bestaan. Ook is niet gebleken dat de behandeling in Rusland adequaat is en gelijkwaardig is aan de behandeling in Nederland. Verder ziet de SOS-rapportage niet op eiseressen persoonlijk, maar is deze in een andere zaak verkregen. Daarnaast vragen eiseressen zich onder verwijzing naar de uitspraak van het regionaal Tuchtcollege voor de gezondheidszorg te 's-Gravenhage van 31 mei 2005 (NAV 2005/183) af of de medisch adviseur voldoende deskundig geschoold is. Eiseressen zijn op grond van de voornoemde feiten en omstandigheden van mening dat de conclusies van het BMA-advies niet worden gedragen door de daaraan ten grondslag liggende stukken. Zij laten hieruit volgen dat hun gedwongen verwijdering naar Rusland zal leiden tot een situatie als bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en verwijzen hiervoor naar de jurisprudentie van het Europese Hof inzake de rechten van de mens (hierna: EHRM) en de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling). Gedwongen terugkeer is volgens hen voorts in strijd met de artikelen 3 tot en met 8 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: IVRK). In dit verband verwijzen eiseressen tevens naar publicaties van de Stichting Defence for Children, waarin specifiek aandacht wordt gevraagd voor de categorie waaronder ook eiseressen vallen; namelijk gezinnen met kinderen die 5 jaar of langer in Nederland verblijven. In het verlengde hiervan verwijzen zij naar de brief van 5 februari 2004 van de Adviescommissie Vreemdelingenzaken aan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

2.4. De rechtbank overweegt als volgt.

2.4.1. Ter zitting heeft de gemachtigde van eiseressen verklaard dat, waar in het beroepschrift nog een beroep wordt gedaan op de vrijstellingsgrond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, deze beroepsgrond niet langer wordt gehandhaafd. De rechtbank stelt vast dat nog enkel beroep wordt gedaan op de hardheidsclausule als bedoeld in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000.

2.4.2. Vast staat dat eiseressen niet in het bezit zijn van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Voorts is tussen partijen niet langer in geschil dat eiseressen niet behoren tot één van de in artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde categorieën van vreemdelingen die in aanmerking komen voor vrijstelling van het mvv-vereiste. Blijkens het verhandelde ter zitting bestrijden eiseressen de BMA-adviezen niet voor zover daarin is gesteld dat zij in staat kunnen worden geacht te reizen.

2.4.3. Partijen houdt verdeeld de vraag of verweerder op de in het bestreden besluit vermelde gronden heeft kunnen besluiten dat het aan eiseressen tegenwerpen van het mvv-vereiste niet tot een onbillijkheid van overwegende aard leidt. De rechtbank overweegt dat de wetgever, blijkens de tekst van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, verweerder hierin beleids- en beoordelingsvrijheid heeft toegekend. De weigering van verweerder van deze bevoegdheid gebruik te maken kan slechts marginaal worden getoetst. In casu is de rechtbank niet

procedurenummer: AWB 06/57673

4

gebleken van zeer bijzondere individuele omstandigheden die verweerder hadden moeten nopen gebruik te maken van deze bevoegdheid.

2.4.3.1. Blijkens de ten aanzien van eiseressen uitgebrachte BMA-adviezen zijn er geen aanwijzingen voor een psychische decompensatie, zoals psychotische kenmerken, een klinische psychiatrische opname of suicidale uitingen. Volgens de medisch adviseur is een medische noodsituatie op korte termijn niet te verwachten (bij achterwege blijven van de behandeling). Weliswaar heeft de medisch adviseur ten aanzien van eiseres 1 aangegeven wel aanwijzingen te hebben dat de beschikking over medicatie voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is, echter uit het advies blijkt tevens dat psychiatrische behandeling en de gebruikte medicatie of equivalenten daarvan in het land van herkomst verkrijgbaar zijn.

Ingevolge vaste jurisprudentie van de Afdeling is een advies van het BMA een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Indien zodanig advies op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze is opgesteld, mag de verweerder daarop bij de beoordeling van de aanvragen om toelating in beginsel afgaan. De or eiseressen zijn geen concrete aanknopingspunten aangevoerd die twijfel doen rijzen aan de juistheid van de BMA-adviezen. De stelling dat de medisch adviseur deskundigheid ontbeert op het gebied van psychiatrische problematiek is niet onderbouwd en gaat bovendien voorbij aan de omstandigheid dat (medische) informatie is opgevraagd bij de daartoe gemachtigde behandelaars.

De stelling van eiseressen dat de BMA-adviezen, nu deze dateren van 22 februari 2006, inmiddels zijn verouderd wordt niet gevolgd. De BMA-adviezen zijn blijkens de aanhef ervan gebaseerd op medische informatie van de gemachtigde behandelaars uit de periode 13 januari 2006 tot en met 9 februari 2006 en op landeninformatie (brondocumenten) van 7 juli 2005, 16 september 2005 en 23 november 2005. Kort nadien, op 10 april 2006 heeft verweerder de primaire besluiten ten aanzien van eiseressen genomen. Weliswaar dateren de beslissingen op bezwaar van 26 oktober 2006 en waren de BMA-adviezen op dat moment ongeveer acht maanden oud, doch eiseressen hebben in de tussenliggende periode geen medische gegevens overgelegd, waaruit blijkt dat hun medische situatie zodanig gewijzigd of verslechterd is, dat verweerder op grond daarvan aanleiding had moeten zien om nieuwe BMA-adviezen op te vragen. Ook de in beroep overgelegde rapportage van B. Boiten, sociaal psychiatrisch verpleegkundige bij GGZ-Delfzijl van 24 januari 2007 biedt daarvoor geen aanknopingspunten, nog daargelaten dat deze niet is opgemaakt door een arts of psychiater.

Dat de onderliggende stukken van de BMA-adviezen niet specifiek op de persoon van eiseressen betrekking hebben, geeft evenmin aanleiding voor het oordeel dat verweerder de BMA-adviezen niet aan de besluiten ten grondslag heeft mogen leggen. Nu uit de onderliggende stukken van International SOS blijkt dat de voor eiseressen benodigde medische c.q. psychiatrische behandeling en medicatie feitelijk voorhanden zijn in het land van herkomst, valt niet in te zien wat de relevantie is van het feit dat deze informatie in het kader van een andere zaak is verkregen.

Hetgeen eiseressen in dit kader voorts naar voren hebben gebracht betreft de feitelijke toegankelijkheid van de medische en psychiatrische zorg in het land van herkomst. Volgens het door verweerder gevoerde beleid, als neergelegd in de paragrafen B8/3 en B8/4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) en onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling, zoals de uitspraak van 28 mei 2004 (nr. 200402664/1; LJN:

procedurenummer: AWB 06/57673

5

AP8618), worden omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst betreffen niet in de beoordeling betrokken. In hetgeen eiseressen naar voren hebben gebracht is geen grond te vinden voor het oordeel dat verweerder bij afweging van alle in aanmerking te nemen belangen niet in redelijkheid tot het voeren van dat beleid heeft kunnen besluiten. Voorts is niet gebleken dat verweerder zijn beleid onjuist heeft toegepast noch zijn bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht gesteld of gebleken, die nopen tot afwijking van dat beleid. Zulks geldt onder meer voor hetgeen eiseressen hebben aangevoerd over het ontbreken van een sociaal netwerk, de omstandigheid dat zij reeds geruime tijd in Nederland verblijven en hier te lande zijn geïntegreerd, alsmede de schrijnendheid van hun situatie.

De uitspraak van het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg van 31 mei 2005, waarnaar eiseressen hebben verwezen, werpt geen ander licht op de zaak. De beoordeling door een Tuchtcollege betreft een andere beoordeling dan die welke hier ter beoordeling staat en daarbij is niet aannemelijk gemaakt dat de arts in kwestie en de feiten en omstandigheden van dat geval op gelijke voet kunnen worden gesteld met onderhavige zaak.

2.4.3.2. Met betrekking tot het beroep van eiseressen op artikel 3 van het EVRM overweegt de rechtbank onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling, zoals de uitspraak van 8 februari 2007 (nr. 200605171/1; LJN: AZ8898), dat een beroep op de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts wordt beoordeeld in het kader van een aanvraag om een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Hetgeen in dit kader door eiseressen is aangevoerd kan dan ook niet tot het gewenste resultaat leiden.

2.4.3.3. Ten aanzien van het beroep van eiseressen op het IVRK wordt onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling, zoals de uitspraken van 13 september 2005 (nr. 200507132/1; LJN: AU3122) en 15 februari 2007 (nr. 200604499/1; LJN: AZ9524), overwogen dat de door eiseres genoemde artikelen geen norm bevatten die vatbaar is voor rechtstreekse toepassing door de rechter, aangezien zij niet voldoende concreet zijn voor zodanige toepassing en derhalve nadere uitwerking behoeven in de nationale wet- en regelgeving. Gelet hierop kan het beroep op de publicaties van Defence for Children evenmin tot een ander oordeel leiden.

2.4.4. De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel dat verweerder de zaken als 'schrijnend' had moeten aanmerken, dan wel eiseressen in de gelegenheid had moeten stellen een afzonderlijke aanvraag in te dienen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000. De rechtbank acht voldoende gebleken dat verweerder de door eiseressen aangevoerde omstandigheden heeft betrokken bij de besluitvorming in het kader van de onderhavige aanvraag en dat hij afdoende heeft gemotiveerd waarom geen sprake is van een dusdanig schrijnende situatie, dat aan eiseressen op grond daarvan alsnog verblijf dient te worden toegestaan. Ten overvloede merkt de rechtbank op dat het eiseressen vrij staat daartoe een afzonderlijke aanvraag in te dienen.

2.5. Gelet op het voorgaande is het beroep ongegrond.

2.6. Van omstandigheden op grond waarvan één der partijen moet worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte kosten is de rechtbank niet gebleken.

2.7. Gezien het vorenstaande beslist de rechtbank als volgt.

3. Beslissing

De rechtbank 's-Gravenhage,

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. M.G.L. de Vette, rechter, en door deze en M.G. den Ambtman, griffier, ondertekend.

De griffier,

De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op: 07 AUG 2007

Afschrift verzonden op: 07 AUG 2007

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier.

Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet geadresseerd worden aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 JC 's-Gravenhage. Men wordt verzocht een afschrift van de uitspraak mee te zenden.

Mr P. J. Wapperom
Mr A. W. J. van der Meer
Mr ds C. R. Jansen
Mr J. W. F. Neet
Advocaten en Procureurs

Wijnstraat 209
3311 BV Dordrecht

Tel. (078) 639 99 00
Fax (078) 659 97 61

Advocatenkantoor Wapperom

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
5763	
B	- 4 SEP 2007
ZAAKNR.	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

De Afdeling bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax : 070 - 365 13 80

Dordrecht, 4 september 2007

Betreft : Appelschrift

Inzake : Hoger Beroep
/ Staatssecretaris van Justitie

IND kenmerk : 0110.10.6082

Proc.nr. Rb : 06/57673

Eerste appellante

Naam :
Geboren :
Nationaliteit : Russische

Tweede appellante

Naam :
Geboren :
Nationaliteit : Russische

Gemachtigde : mr. P. J. Wapperom
kantoorhoudende te : Dordrecht, Wijnstraat 209 (3311 BV)

Advocatenkantoor Wapperom Stichting Beheer Dordrecht ABN-AMRO bank 50.90.41.477
Onze eventuele aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag, dat in het betreffende geval door onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitgekeerd.

Verweerder

instantie : Staatssecretaris van Justitie
adres : Schedeldoekshaven 100, 's Gravenhage

datum uitspraak : 07-08-2007
datum verzending : 07-08-2007

Geven eerbiedig te kennen,

geboren op van Russische
nationaliteit, hierna te noemen "eerste appellante
en

geboren op van Russische
nationaliteit, hierna te noemen "tweede appellante";

verblijvende te te dezer zake woonplaats kiezende te Dordrecht aan de
Wijnstraat 209 ten kantore van de advocaat en procureur mr. P.J. Wapperom,
die ten deze door appellanten bepaaldelijk gevolmachtigd is dit appelschrift te
ondertekenen en in te dienen en die ten deze als gemachtigde voor hen optreedt,
zulks met het recht van substitutie.

1. Inleiding

Appellanten hebben op 17 november 2005 aanvragen ingediend om verlening
van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "vanwege medische
behandeling" cq. "medische noodsituatie".

Bij beschikkingen van 10 april 2006 zijn deze aanvragen afgewezen.

In verband hiermede zijn op 24 april 2006 bezwaarschriften ingediend. Tevens
zijn op dezelfde datum verzoekschriften ingediend.

Bij uitspraak van 17 augustus 2006 heeft de voorzieningenrechter van de
Rechtbank Dordrecht de verzoeken toegewezen.

Op 16 augustus 2006 zijn appellanten inzake hun bezwaarschriften gehoord ten
overstaan van een ambtelijke hoorcommissie.

-3-

Bij beschikkingen van 26 oktober 2006, verzonden op 31 oktober 2006 zijn de bezwaarschriften ongegrond verklaard.

Hiertegen hebben appellanten op 23 november 2005 per fax bij het CIV te Haarlem beroepschriften en verzoeken om een voorlopige voorziening ingediend.. De gronden zijn bij schrijven van 27 december 2006 en 5 februari 2007 aangevuld.

De openbare behandeling van het beroepschrift heeft plaatsgevonden bij de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht op 19 juli 2007.

Middels uitspraak van 7 augustus 2007, verzonden op dezelfde datum, heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht, het ingediende beroepschrift ongegrond verklaard (produktie 1).

Appellanten kunnen zich met deze uitspraak niet verenigen en stellen daartegen hierbij Hoger Beroep in, nu zij van mening zijn dat in deze vragen spelen van rechtseenheid, rechtsontwikkeling en rechtsbescherming. Onderhavig appelschrift berust op de navolgende grieven.

2. Grieven

2.1.1. Motiveringsgebrek ; onbillijkheid van overwegende aard

Ten onrechte heeft de Rechtbank onder 2.4.3. en 2.4.3.1 (bovenaan pagina 5) overwogen:

"De rechtbank overweegt dat de wetgever blijkens de tekst van artikel 3.71 vierde lid, van het Vb 2000, verweerder hierin beleids- en beoordelingsvrijheid heeft toegekend. De weigering van verweerder van deze bevoegdheid gebruik te maken kan slechts marginaal worden getoetst. In casu is de rechtbank niet gebleken van zeer bijzondere omstandigheden van zeer bijzondere omstandigheden die verweerder hadden moeten nopen gebruik te maken van deze bevoegdheid."

"In hetgeen eiseressen naar voren hebben gebracht is geen grond te vinden voor het oordeel dat verweerder bij afweging van alle in aanmerking te nemen belangen niet in redelijkheid tot het voeren van dat beleid heeft kunnen besluiten. Voorts is niet gebleken dat verweerder zijn beleid onjuist heeft toegepast noch zijn bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 4:84 Awb gesteld of gebleken, die nopen tot afwijking van dat beleid. Zulks geldt onder meer voor

hetgeen eiseressen hebben aangevoerd over het ontbreken van een sociaal en maatschappelijk netwerk, de omstandigheid dat zij reeds geruime tijd in Nederland verblijven en hier te lande zijn geïntegreerd, alsmede de schrijnendheid van hun situatie."

2.1.2. toelichting

Hetgeen onder 2.2.1. is vermeld dient als hier herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Appellanten zijn van mening dat de rechtbank in vorenvermelde overwegingen heeft miskend dat door appellanten terdege bijzondere omstandigheden zijn aangevoerd welke nopen tot toepassing geven aan artikel 4:84 Awb.

In de eerste plaats zijn de bijzondere omstandigheden *gesteld*, zelfs met een expliciete verwijzing naar artikel 4:84 Awb op pagina 8 van het beroepschrift. De rechtbank heeft dan ook op dit punt dan ook een onjuiste overweging gevoerd.

De overwegingen de rechtbank lijken daarmee een innerlijke tegenstrijdigheid te bevatten doordat in dezelfde alinea nog wordt overwogen dat de bijzondere omstandigheden niet zouden volgen uit 'hetgeen eiseressen hebben aangevoerd over het ontbreken van een sociaal en maatschappelijk netwerk, de omstandigheid dat zij reeds geruime tijd in Nederland verblijven en hier te lande zijn geïntegreerd, alsmede de schrijnendheid van hun situatie.' Appellanten zijn van mening dat hetgeen zij aangevoerd hebben wel degelijk als bijzondere omstandigheden zijn aan te merken. In dat verband is evenzo van belang dat beiden ziek zijn, waardoor de ziektebeelden ook in onderlinge samenhang hadden dienen te worden gezien.

In de tweede plaats heeft de rechtbank ten onrechte hetgeen is aangevoerd ten aanzien van tweede appellante, onder meer in relatie tot het IVRK, de Stichting Defence for Children International en de Adviescommissie Vreemdelingenzaken, los gekoppeld van de overwegingen ten aanzien van artikel 4:84 Awb. Hierdoor is niet kenbaar geworden of hetgeen uit deze publicaties is geciteerd en door appellanten is aangevoerd, door de rechtbank betrokken is bij het geheel van alle bijzondere omstandigheden.

Appellanten zijn dan ook van mening dat de rechtbank heeft miskend dat er bijzondere omstandigheden zijn gesteld welke in redelijkheid voor verweerder aanleiding hadden dienen te zijn om toepassing te geven aan artikel 4:84 Awb alsmede waardoor verweerder in redelijkheid had dienen te concluderen dat

-5-

tegenwerping van het mvv-vereiste leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard.

In deze heeft dan ook een onzorgvuldige belangenafweging plaatsgevonden, althans moet worden vastgesteld dat de Rechtbank haar belangenafweging niet, althans in onvoldoende mate kenbaar heeft gemaakt en/of voldoende heeft gemotiveerd.

2.2.1. Motiveringsgebrek / Samenhangende rechtsoverwegingen

Gelet op hetgeen onder 2.1.2 is opgemerkt - hetgeen als hier herhaald en ingelast dient te worden beschouwd - moet worden vastgesteld dat de overige rechtsoverwegingen evenzo niet langer kunnen standhouden, nu deze louter in samenhang kunnen worden gezien met vorenstaande.

3. Conclusie

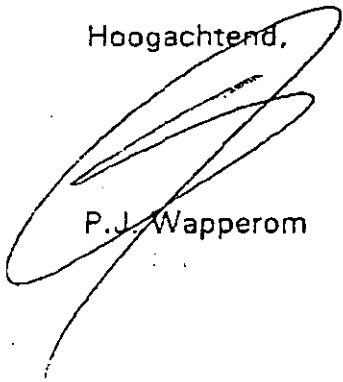
Gelet op vorenstaande kan de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht niet in stand blijven;

Appellanten verzoeken u eerbiedig:

Bij appelschrift

- het hoger beroep gegrond te verklaren;
- de aangevallen uitspraak te vernietigen;
- het inleidende beroep terug te verwijzen naar de Rechtbank dan wel doende wat de rechtbank had behoren te doen; het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren en de bestreden beschikking te vernietigen;
- de Staat der Nederlanden te veroordelen in de proceskosten.

Hoogachtend,

P.J. Wapperom